

ИЗГРАЖДАНЕТО НА ХВАЛИТЕЛЯ

Дейвид Уилкерсън
25 Ноември 2003

Изход 14 глава описва един невероятен момент от израелската история. Израилтяните току що бяха излезли от Египет под свръхестественото водителство на Бог. Те бяха преследвани от армията на фараона. Израилтяните бяха заведени в една долина, заобиколена от всички страни със стръмни планини, а пред тях беше морето. Те все още не знаеха, но скоро щяха да преживеят над черната и най-бурна нощ в душите си. Те преживяха една агонизираща нощ на паника и отчаяние, която щеше да ги изпита до краен предел.

Сигурен съм, че познавате тази глава от израелската история. Повечето християни знаят какво се случи при Червено море и как Бог чудотворно спаси избрания Си народ. Може би се чудите какво общо има тази случка със заглавието на посланието ми „Изграждането на хвалителя“.

Аз вярвам, че този пасаж описва изцяло това как Бог превръща хората Си в хвалители. Всъщност, никоя друга глава в Библията не ни показва това по-ясно. Виждате ли, хвалителите не се изграждат по време на съживления. Те не се изграждат в добрите, слънчеви времена, когато побеждаваш и си здрав. Хвалителите не се изграждат и когато виждат как врага им бяга уплашен. Истината е, че Божите хвалители се изграждат по време на мрачни, бурни нощи. И това как откликваме на бурите ни, определя точно кой тип хвалители сме.

Евреи 11 глава ни показва Яков в напреднала възраст: „С вяра Яков на умираше благослови всеки от синовете на Йосиф и се поклони на Бога, подпирайки се на върха на тоягата си.“ (Евреи 11:21). Защо Яков е описан по този начин малко преди да умре?

Първо, трябва да отбележим, че Евреи 11 е главата, позната в Библията като Залата на вярата. Яков е една от многото фигури изброени в тази глава като пример за вярата, на която трябва да подражаваме в тези последни дни. Това беше Божи човек, който премина през много бури. Той и семейството му преживяха травматизиращи събития през всеки период от живота си. Самият Яков преживя и премина през болка, скръб и агония.

Яков вече знаеше, че живота му ще приключи. Затова го виждаме да благославя внуците си. И така, какво направи Яков, когато погледна назад към събитията от живота си? Той се поклони. Той не каза нито една дума. Но когато се облегна на тоягата си, удивен от живота, който му беше дал Бог, „той се поклони“ (Евреи 11:21).

Яков се поклонил на Бог в този момент, понеже душата му беше в мир. Той беше виждал, че Бог е верен, без абсолютно никакво съмнение през целия си живот. Вероятно Яков видя в съзнанието си всички победи, които му беше дал Бог. И патриархът беше стигнал до заключението: „Нямаше значение през каква битка преминавам. Бог доказа, че е верен, във всяка буря. Понякога си мислех, че ще се сринат от паника и отчаяние. Но Господ ме изведе от всяка ситуация. Той винаги е бил верен. О, Господи, Всемогъщи Боже, покланям Ти се!“

Днес пиша това послание заради всеки, който преживява най-трудното време в живота си. То е насочено до онези, които биха описали сегашното си изпитание като мрачна, бурна нощ. Ти си във време на жестоки изпитания. Всъщност, изпитанието ти може да е толкова невъзможно, че да се нуждаеш от чудотворната намеса на Бог.

Искам да ти покажа от Библията, че Господ иска да излезеш като хвалител от бурята ти. Той е проправил път за теб в тъмната ти нощ. И има план да те изведе от нея като светъл пример пред света за Неговата вяност към народа Му.

Господ постави Израел в невъзможната им ситуация поради 2 причини

Библията ни казва, че Самият Господ организира онази мрачна, бурна нощ за народа Си. Първо, Той ги заведе до долината край морето: „Тогаво ГОСПОД говори на Моисей и каза: Заповядай на израилевите синове... да се разположите на стан близо до морето.“ (Изход 14:1-2). Също така Бог беше Този, който закорави сърцето на фараона срещу Израел: „И аз ще закоравя сърцето на фараона и той ще се спусне да ги гони“ (14:4). Защо Бог направи това?

Първо, Господ ни казва: „Аз ще се прославя над фараона и над цялата му войска и египтяните ще познаят, че аз съм ГОСПОД.“ (14:4). Второ, Бог искаше народът Му да влезе в пустинята като хвалители. Затова за тях беше важно да излязат от Червено море с хваление в сърцата си. Бог не желаше мърморещи и оплакващи се хора, а истински хвалители. Той беше направил Израел Свое наследство – народ, който представляваше вечната Му цел на земята. И така те трябваше да бъдат жив пример за Неговата вяност към народа Му в най-тежките времена. Ето какво представляваше сцената: Израел лагеруваше край Червено море. Хората бяха издигнали шатрите си и се радваха на новата си свобода. След 400 години робство, Бог ги беше извел от желязната пещ на Египет. И те сега се радваха на първия лъх свобода. Бяха пълни с надеждата, която носи свободата, пееха и викаха: „Няма да има повече бой с камшици, няма да има повече преследване. Най-сетне сме свободни.“ Те бяха въодушевени и поради обещанията, които им даде Бог. Той им беше казал: „Пред вас има нов ден. аз имам за вас обещана земя, която ви чака да влезете в нея.“

Тази сцена изобразява християнина, който е бил освободен от Бог от греха си. Вярващият се наслаждава на новата си свобода, освободен е от всички предишни връзки. Изведнъж той вече живее в чудесното време на спасението си. И има свята мелодия в сърцето си, понеже живее Божието обещание.

Това беше състоянието на Израел, когато бяха около морето. Хората разбраха, че Бог изпълняваше всичките си обещания към тях. Той ги беше избрал за Свое наследство и сега ги връщаше обратно към Себе Си. Те щяха да се превърнат в хвалители, чието свидетелство щеше да служи като ярко сияние пред света.

Но в момента най-големият им враг искаше да ги унищожи. В самата зора на тяхната свобода, по време на най-голямата им надежда, те бяха атакувани. Египтяните ревяха срещу тях като лъв под командването на фараона. И тази демонична армия определено беше решена да ги върне в робство: „И египтяните се спуснаха след тях - всичките коне и колесници на Фараона, конниците му и войската му - и ги настигнаха, когато бяха разположени на стан близо до морето ...“ (Изход 14:9).

Новината дойде неочаквано: „Египтяните са тук! Армията на фараона се е спуснала срещу нас.“ Това шокира целия стан. Лидерите на Израел се покатериха по близките хълмове, откъдето видяха огромните облаци прах от армията долу. Стотици коне и конници се приближаваха, следвани от легиони с пехотинци. Земята се тресеше от мощния грохот на повече от 900 колесници.

Каква ужасна гледка. Това унищожи всичката надежда в лагера: „Израилевите синове повдигнаха очи и ето, египтяните идваха след тях. И израилевите синове се уплашиха много“ (Изход 14:10).

Питам се колко християни са преживявали този вид ужас точно когато са били най-спокойни? Семейството ми и аз със сигурност сме го преживявали. Спомням си шокиращото обаждане, което дойде една нощ когато казаха на жена ми: „Брат ти почина. Получи внезапен сърдечен удар.“ Или пък ужасното телефонно обаждане, което имахме за скъпата ни внучка: „Тифани има мозъчен тумор.“ Мисля си за шокиращите обаждания, които получават много хора в църквата ни: „Бучката, която имате в тялото Ви е злокачествена. Моля елате в кабинета на лекаря незабавно.“

Това беше вида ненадейно, шокиращо обаждане, което получи Израел. Библията отбелязва реакцията на хората: „Израилевите синове повдигнаха очи и ето, египтяните... И израилевите синове се уплашиха много“ (Изход 14:10). Божият народ съсредоточи вниманието си върху ужасната ситуация, в която се намираше. И извика: „Положението е безнадеждно. В капан сме. Всички ще измрем.“

Това, което Израел направи след това ни говори за състоянието им на хвалители: „и извикаха към ГОСПОДА.“ (Изход 14:10). Не се заблуждавайте, това не беше вик на поклонение. Викът на хората означаваше: „Защо позволи това, Господи? След всички тези години робство, Ти ни освободи. Но за какво? За да умрем в ръцете на фараона? След всичките ни болки и страдания, тук ли ще измрем?“

Ти ни изпълни с надежда, освободи ни, даде ни велики обещания. Когато се покорихме на Словото Ти, Ти позволи на врага да се втурне срещу нас. Защо постъпи така с нас? Беше ни по-добре в Египет. Ако така ще приключи всичко, значи не си струва да Ти служим.“

Чувствали ли сте се така някога? Така ли звучеше ти в ужасния ти час? Надигна ли се в теб горчивина? Извика ли като Израел: „Какво направих, че да заслужа това? Аз реших да Те обичам, Господи. Направих всичко възможно да следвам Словото Ти и да Ти служа. Защо се отнасяш с мен така? Всичко, което виждам пред мен е още болка.“

По време на изпитанието им, Бог прати на народа Си послание съдържащо 3 точки

Бог каза на Израел да направят 3 неща по време на изпитанието им: „Не се страхувайте. Бъдете спокойни. Вижте Господното спасение.“ Призивът Му към Израел беше следният: „Аз ще се бия за вас. Вие просто трябва да останете спокойни. Просто бъдете спокойни и оставете всичко в Моите ръце. В момента извършвам нещо в свръхестествената област. Всичко е под Моя контрол, така че не се притеснявайте. Доверете ми се, че Аз ще се бия с дявола. Битката не е ваша.“

Скоро след това над лагера се спусна тъмнина. Това беше началото на тъмната, бурна нощ на Израел. Но беше също така и началото на свръхестественото дело на Бог. Той изпрати страхотен, защитаващ ги ангел, който да застане между народа Му и врага им. Аз вярвам, че Бог все още праща ангели, които се разполагат около всички, които Го обичат и се страхуват от Него (виж Псалм 34:7).

Но това не беше всичко. Бог докара и свръхестествения облак, който даде на Израел, за да ги води. Облакът изведнъж се премести от предната част на стана им към задната. И той изглеждаше като черна стена за египтяните. Врагът на Израел не можеше да види на сантиметър зад него: „на едните беше тъмен облак“ (Изход 14:20).

Но от другата страна облака хвърляше свръхестествена светлина, която позволяваше на евреите да виждат ясно през цялата нощ. „А на другите светеше през нощта, така че едните не се приближиха до другите през цялата нощ.“ (Изход 14:20)

Скъпи светии, ако сте изкупени с Божията кръв деца, това значи, че Той е поставил ангел между вас и дявола. И ви заповядва същото, което заповяда на Израел: „Не се страхувай. Бъди спокоен. Вярвай в спасението Ми.“ Сатана може да излезе срещу теб дишаш всевъзможни зли заплахи, но врагът не е в състояние да те унищожи по никое време от черната ти, бурна нощ. Въпреки, че армията на фараона беше в пълен мрак, те все още можеха да надигнат глас. И през цялата нощ те бълваха заплахи и лъжи към Божия народ: „Само да свърши тази тъмнина – това е края на Израел. Утре ще паднете. Връщаме ви обратно в робство. И ако се опитате да се съпротивите, ще ви избием. Вашият Бог не може да ви спаси. По-добре се предайте сега.“

Чувал ли си някога подобни гласове от другата страна на мрака? Пълнил ли е врагът на душата ти ушите ти с лъжи и заплахи цяла нощ? Шатрите на Израел се тресяха от атаката от лъжи през цялата нощ. Но нямаше значение колко силно ги заплашваше врагът им. Един ангел беше там за да ги защити. А Бог беше дал обещание на народа Си. Той вече им беше казал, че ще ги избави.

Аз знам какво е да чуеш такива заплашителни гласове

Наскоро пътувах до Източна Европа, където проведохме тридесетдневна конференция за служители в няколко държави. Когато провеждахме последното си събрание в Будапеща, Унгария, бях изтощен. Веднага след като свърших проповедта си онази вечер, сърцето ми се разтуптя силно. Изведнъж започнах да се потя страшно много. Разбрах, че няма да мога да проведа събранието докрай, така че помолих сина ми, Гари, да го довърши.

Когато слизах от сцената, чух глас: „Умираш, Дейвид. Току що проповядва последната си проповед. Преди да е свършил деня ще умреш.“ Това беше глас отвъд черната стена. И беше пълен с лъжи, имащ за цел да ме уплаши.

Когато се върнах в хотела, просто не можех да си почина. Гласът все още беше там и ме заплашваше. Той ми напомни за други служители, които познавах и бяха починали: „Аз умъртвих онзи твой приятел пастор. Аз ударих евангелизатора, който познаваше. Сега и с твоето служение е свършено.“

Гворете ми за мрачна, бурна нощ. Онези адски гласове ми бяха разявени в продължение на часове. Накрая паднах на колене и призовах Бог: „Господи, какво става? През какво преминавам? Моля Те, помогни ми.“ След това Святият Дух ми прошепна: „Дейвид, атакуван си. Това е понеже притесни царството на дявола. Стотици пастори бяха възобновени и отново са под пара. Аз съм доволен от работата ти. Но Сатана е ядосан. Но не се страхувай. Могъщ ангел стои между теб и врага. Ти не си в опасност. Просто бъди спокоен и си почивай в Мен.“

След това, миналият месец, видях отново как Сатана говори зад тъмната стена. Повечето читатели на посланията ми знаят, че жена ми, Гуен, е преживяла много операции от рак през годините. Тя също така има само 1 бъбрек, понеже другия трябваше да бъде изваден. Всеки път, когато ходим да се срещнем с нов лекар, той клати глава и се чуди на дългата листа от заболявания на Гуен и чудотворните ѝ оцелявания.

Наскоро Гуен страдаше от инфекция в пикочния мехур. В кабинета на уролога, лекаря ни каза: „Страхувам се да ви предпиша лекарство за това. Може да увредя единствения бъбрек.“ Като видях жена ми, в очите ѝ напиряха сълзи. И можех да чух гласа в ума ѝ в онзи момент: „Единственият ти бъбрек ще спре да функционира. Въпрос на време е преди да се появи друга инфекция.“

Не – казах си. Както казах на Гуен след това: „Скъпа, между теб и лъжливия враг стои ангел. Бог ще каже колко ще живееш. Няма значение през каква битка преминаваш в момента, Той има план за теб. Ти си в центъра на Неговата воля, както и в дланта на ръката Му. А Той има всички необходими сили за да те избави.“

Защо Бог позволи Израел да премине през цяла една бурна нощ, когато можеше да изговори само една дума и да успокои нещата?

По време на онази дълга нощ в Египет имаше буря. Библията казва: „И така, Моисей простря ръката си над морето. И ГОСПОД направи да се оттегля морето цялата онази нощ от силен източен вятър“ (Изход 14:21). Еврейската дума за „вятър“ тук означава „силно дихание“. С други думи Бог духаше през цялата нощ. Израелските шатри трябва да са се тресали жестоко докато мощният вятър преминаваше през стана.

Докато пиша това, ние виждаме подобен силен вятър при пожарите в Калифорния. Всеки ден медиите съобщават за това колко непредвидими са ветровете „Санта Ана“, които раздухват унищожителните пожари. А те понякога продължават цели дни и дори седмици. Щетите, които причиняват не могат да бъдат изчислени.

Това е видът стихия, който трябва да е преминал през лагера на Израел. Вятърът, който докара Бог беше толкова силен, че започна да разделя морето: „И ГОСПОД направи да се оттегля морето цялата онази нощ от силен източен вятър и превърна морето в суша, и водите се раздвоиха.“ (Изход 14:21)

Каква буря трябва да е било това само. И колко страшно трябва да е било за Израел. Онези силни ветрове със сигурност ги уплашиха още повече, след като чуваха и врага да вика зад тъмната стена: „Мъртви сте вече. Дори и да преживеете бурята, няма да оцелеете пред нас. Свършено е. Вие и децата ви сте мъртви.“

Питам ви, какво целеше Бог с това? Защо позволи на толкова ужасна буря да бушува цяла нощ? Защо просто не каза на Моисей да докосне водата с наметалото си и да раздели вълните по свръхестествен начин както се случи по-късно с Илия и Елисей? Каква причина имаше Бог да позволи да се случи толкова ужасна нощ?

Имаше само една причина: Господ създаваше поклонници. Бог работеше през цялото време, за да накара тази ужасна буря да прокара изход от кризата за народа Му. Но израилтяните не можеха да видят това. Много от тях се криеха в шатрите си, тресяха се от страх и се ядосваха на Бог. Но онези, които излязоха навън видяха едно славно светлинно шоу. Те видяха също и славната гледка на разделящите се вълни – могъщи водни стени, които се издигаха, за да оформят суха пътека през морето. Когато народа видя това, трябва да са извикали: „Вижте, Господ използва вятъра, за да ни даде изход. Слава на Бог!“

Аз вярвам, че свръхестествената светлина, която излъчваше облака, е преобраз на Божието Слово. Можем да се крием по време на черната, бурна нощ и да се съмняваме в Бог. Но Той ни е дал светлина за да видим, че ни дава изход. Всъщност самата буря, която ни плаши, е Божия начин на оформяне чист спасителен път. И Той ще използва този път, за да ни изведе от бурята. За да видим това ние трябва да отидем в светлината на Словото Му, да се изумим на делото на освобождението Му.

Точно там, на сухата земя, посред Червено море Бог искаше да превърне народа Си в хвалители

Когато дойде утрото, целият лагер видя чудото, което беше причинила бурята – мощните вълни се бяха издигнали високо от двете страни. А пред тях имаше път от суха земя, който минаваше право през морето. Бог им заповяда да преминат по сухия път, точно по средата на морето.

Може би си мислиш: „Не се изискваше много вяра от страна на Израел, за да се покорят. В крайна сметка те бяха стъпили на суха земя.“ Но представете си да погледнеш към онези високи водни стени. Налягането трябва да е било като това на Ниагарския водопад. Въпросът вече беше ще издържат ли стените? Хората вероятно се чудеха: „Господи, Ти отговори на молитвите ни до този момент. Доведе ни безопасно дотук. Но пред нас все още има опасности. Ще ни пазиш ли?“

В този момент Бог искаше хората Му да видят, че Той имаше план за тях през цялото време. Първо, Той искаше да те да видят, че Той беше техният Бог през цялото време. Искаше да знаят, че никога няма да ги изостави, че държеше целия свят, включително и враговете им, във всемогъщите Си ръце. Те вече бяха видели благословенията Му. Бяха видели обещанията Му да се изпълняват във всяка една фаза.

Сега пред тях беше най-голямото изпитание. Пред тях стоеше път, който щеше да ги отведе в безопасност. В онзи съдбовен момент Бог искаше народа Му да погледне стените и да повярва, че Той ще задържи водата докато те премине безопасно от другата страна.

С две думи, Бог искаше да види вяра в народа Си, която казваше: „Този, който започна това чудо с нас, Той ще го завърши. Той вече ни е доказал, че е верен.“

Като погледнем назад, виждаме, че всичките ни страхове са били напразни. Не е трябвало да се страхуваме тогава, когато видяхме да идват египтяните. Бог постави свръхестествена стена от тъмнина, която да ни предпази от тях. Не трябваше да се страхуваме и от заплахите им през цялата нощ. През цялото време Бог ни даваше светлина, докато враговете ни бяха заслепени от тъмнина. Напразно се страхувахме и от бурните ветрове, а през цялото време Бог ги използваше, за да ни даде изходен път.

Вече виждаме, че Бог ни мисли само доброто. Видяхме силата и славата Му за нас. И вече сме решени да не живеем в страх. За нас няма значение дали водните стени ще рухнат. Живи или мъртви, ние принадлежим на Господ. И сме в ръцете Му през цялото време. Така че нека да дойдат вълните ако искат. Както баща ни Авраам, ние очакваме град, чийто архитект и строител е Бог.“

Имаше причина, поради която Бог искаше този вид вяра от Израел в онзи момент. Те щяха да тръгнат на път през пустинята. Щяха да преживеят лишения, опасности и страдания. Така че Той каза: „Искам народа Ми да знае, че ще правя само добрини за тях. Не искам да се страхуват, че ще умрат всеки път, когато се изправят пред опасност. Искам народ, който не се страхува от смъртта, понеже знаят, че съм Верен във всичко.“

Нямаше нито един момент, в който Бог щеше да позволи на вълните да се изсипят върху тях. Той искаше хората да Му вярват от онази страна на морето. По този начин, когато те преминаха в безопасност от другата страна, да го направят в Неговата почивка. Той искаше истински поклонници – хора, които щяха да Го хвалят през цялото време, във всички ситуации.

Виждате ли, истинският хвалител не е някой, който танцува след като е постигнал победата. Не е човекът, който пее хваления на Бог след като врага е бил победен. Това направи Израел. След като пристигнаха от другата страна, те пяха и танцуваха, хвалиха Бог при Мерива. Това не бяха поклонници, а бяха плитки викачи. Те не бяха познали любящата природа на Баща си в трудни времена. Те не разбираха любовта на Всемогъщия им Господ по време на бурята.

Истинският хвалител е този, който се е научил да вярва на Бог в бурята. Хвалението на този човек не е само в думите му, но и в начина му на живот. Душата му е в покой през цялото време, понеже той вярва, че Божията вяроност е непоклатима. Не се страхува от бъдещето, понеже вече не се страхува да умре.

Гуен и аз видяхме такава непоклатима вяра у внучката ни, Тифани. Докато седяхме на ръба на леглото ѝ в последните ѝ дни, ние видяхме у нея мир, който надминаваше всичките ни разбирания. Тя ми каза: „Дядо, искам да си ида у дома. Видях Исус и Той ми каза, че иска да бъда там. Просто не искам да стоя повече тук.“ 12 годишната Тифани нямаше никакъв страх от смъртта и загубата.

Това е почивката, която Бог иска от народа Си. Това е доверие, което казва като Павел и като Тифани: „Жив или мъртъв, аз принадлежа на Господ.“ Това е истинският хвалител.

Аз се моля за това всички, които четат това послание да могат да кажат по време на бурята си: „Да, икономиката може да се срине. Да, може все още да преминавам през тъмната, бурна нощ. Но Бог ми е доказал, че е верен към мен. Няма значение какво ще се случи, аз ще почивам в любовта Му към мен.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Making of a Worshipper](#) / [Изграждането на хвалителя](#)